

ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sagde, noget større. Jeg tror det ikke. Jeg tror ogsaa, at ved Sammenligning vil man komme til et andet Resultat. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem fra Æbeltoft sammenlignede Kursen nu med den Kurs, som opnaaedes i 1912, men jeg synes oprigtig talt, at denne Sammenligning ikke kan gøres. Atter her forekommer det mig, at det ærede Medlem talte, som om der ikke nu var en anden Tilstand end i 1912 (Afbrudelse af *N. Neergaard*). Ja, vel har det ærede Medlem erkendt det, men det skete ret tøvende, om jeg saa maa sige. For mig staar det saaledes, at der er ikke Spor af Sammenligning, der er ingen Mulighed for i dette Øjeblik at tale om, hvilke Kurser der opnaaedes i de foregaaende Aar. Det ærede Medlem nævnedes de forskellige Kurser ved de smaa Statslaan, som er optagne efter 1. April 1912, og det store Statslaan, som afsluttedes den Gang. Men for mig staar det helt anderledes, vi er nu inde i saa overordentlig vanskelige Omstændigheder, at man maa være glad til for det første, at man kan optage et Statslaan her i Landet, og for det andet, at man kan faa det til en rimelig Kurs.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at selve den Maade, hvorpaa Amortisationen foregaar, forringede Laanets Pris. Det er sandt. Forholdet er det, at man skal udtrække Obligationerne og ikke indkøbe Obligationer, og det gør vel Prisen $\frac{1}{3}$ Point ringere, mere er det ikke, men det ærede Medlem har selv foreslaaet i den Lov, som betinger Salget af de 9 Millioners Statsobligationer, den samme Fremgangsmaade. Det har altsaa været noget, som var ret nødvendigt overfor det indenlandske Marked i rolige Tider, og hvor meget mere nødvendigt vil det da ikke være i disse urolige Tider.

Naar det ærede Medlem saa talte om, at man ved Udbudet, som han sagde, kunde appellere til Sparsommelighedssansen, til Almensansen i Øjeblikket, maa jeg derom sige: Ja, det kommer an paa, hvor mange Penge der i det hele er, og naar der ikke hos Befolkningen i Øjeblikket er synderlig mange Penge til Opsparing, kommer man let til at gaa derhen, hvor de opsparede Penge ligger. Derfor er det naturligt, at jeg har henvendt mig der, hvor Pengene er, og det var paa dette Punkt, at man rettede den store Anke imod mig, og som man bestandig kommer tilbage til under Forhandlingerne her, at Finansministeriet har henvendt sig til de

forskellige Institutioner, som havde eller fik opsparede Penge, og som skulde anvende dem paa anden Maade. Jeg ser en Fordel derved, at man har indskrænket sig til at henvende sig til en bestemt Kreds, hvor Pengene var, og hvor dernæst ikke selve Laanets Overtagelse kom hindrende i Vejen for andet. Hvis Finansministeriet havde henvendt sig til Bankerne og søgt at faa de danske Banker til i Øjeblikket at overtage et Laan, større eller mindre, hvad man nu vil, saa vilde akkurat den samme Indvending være rejst mod Finansministeriet. Derom nærer jeg ikke den ringeste Tvivl. Man vilde have sagt, at Bankernes Kapitaler vil man i Øjeblikket lægge Beslag paa, men dem er der særlig Brug for i Erhvervslivet til Laan til Kommuner, til Køb af Kreditforeningsobligationer o. lign.

For Resten er man inde paa en efter min Mening ganske gal Anskuelse med Hensyn til dette Spørgsmaal, om der virkelig herved lægges saa stort Beslag paa Midler, der kunde finde anden Anvendelse. Her er Tale om et Beløb af 60 Mill. Kr. eller kun 54—55 Mill. Kr., naar Kursen til 92 tages i Betragtning. Af disse Millioner har Nationalbanken taget godt og vel en Trediedel. Denne Trediedel kunde ikke tænkes at komme til Anvendelse paa en af de Maader, som ærede Medlemmer her har talt om, at Staten kom i Vejen for; thi Nationalbanken laaner ikke Penge ud til Kommuner, har da ikke gjort det i alt Fald, og køber ikke Kreditforeningsobligationer. De 3 Anbringelser, som blev nævnt først af det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen og senere af andre, var: Laan til Kommuner, Indkøb af Kreditforeningsobligationer og Laan i fast Ejendom, vel til private. Nationalbanken anvender, saa vidt jeg ved, ikke sin Kapital paa den Maade. I alt Fald er det i saa ringe Udstrækning, at det ikke vilde spille nogen som helst Rolle ved denne Lejlighed.

Den næste Trediedel er taget af Statsanstalten for Livsforsikring. Om denne Trediedel gælder følgende. Med Statsanstalten for Livsforsikring har, siden jeg blev Finansminister, den Aftale gældt, at Anstalten, naar det ikke var til Hinder for dens Forretningsvirksomhed, skulde aftage de Aktiver, Staten laa inde med af tung, vanskelig sælgelig Karakter. Følgen deraf er den, at fra Juni 1913 indtil nu har Statsanstalten aftaget for adskillige Millioner Kroner af saadanne Aktiver. Endnu lige inden Krigen udbrød, kunde Finansministeriet afhænde til Statsanstalten for 1,700,000 Kr. af saa-